

DAG I

Henri

Ik spring.

De val duurt slechts seconden, ik hoor de auto's op de Hammersmith Bridge boven me, spitsuur, ik ruik de stad, het laatste beetje voorjaar dat in de lucht hangt.

Dan de klap, het koude water sluit zich boven mijn hoofd. Ik zwem, sneller, ik zwem mee met de stroming. De zee, vijftig kilometer verderop, trekt aan de rivier. Mijn lichaam weet nog hoe de zuiging van het getij aanvoelt, het is me vertrouwd alsof het gisteren was, hoewel het vijfentwintig jaar geleden is dat ik voor het laatst in de Atlantische Oceaan zwom.

Dan ben ik bij het meisje.

De rivier sleurt het kleine ding met zich mee, hij wil haar hebben, wil haar in afzonderlijke delen splijten, wil haar hoop scheiden van de angst, de glimlach van haar lippen scheuren, de toekomst van haar leven. Ze zinkt verder weg in het leembruine water.

Ik duik, trek haar aan haar haren dichterbij. Krijg een dunne, glibberige bovenarm te pakken. Ik grijp hem steviger vast, hap naar lucht van inspanning, maar slik water, het is zoutig en ijskoud. De Theems is overal.

Het gezichtje met ogen zo licht als een winters meer zweeft naar me toe. Met een hand houdt ze haar neus dicht, alsof ze van de rand van een zwembad in lauwwarm water met chloor en pis van toeristen is gesprongen.

Maar ze viel van een boot. Van een van de rondvaartboten op de Theems die toeristen van de London Eye, het reuzenrad bij de Big Ben, naar Greenwich en weer terug brengen.

Het meisje stond op de op een na hoogste buis van de reiling en hield haar gezicht opgeheven naar de zon. Toen een golf het schip optilde, duikelde ze voorover. Het meisje schreeuwde niet. In haar ogen stond alleen grenzeloze verbazing.

We zagen haar vallen. Het stelletje op de Hammersmith Bridge dat stond te zoenen, de bedelaar in zijn afgedragen smoking en ik. Hij was opgestaan van zijn ‘werkplek’, een stuk karton op een zonnige plek bij de groene leuning van de kettinghangbrug. De bedelaar mompelde: ‘O mijn god’, het stelletje keek naar mij. Ze bewogen geen van drieën. Ze keken alleen mij aan.

Dus klom ik op de groene smeedijzeren brugleuning. Wachtte tot het kleine bundeltje mens bovenkwam. En sprong.

Het kind kijkt me nu aan, vervuld van hoop en vertrouwen die een man zoals ik niet verdient. Uitgerekend mij moest dat kleintje in handen vallen.

Ik trek haar gladde, magere lijfje naar me toe. Ze trappelt, raakt mijn hoofd, mijn mond.

Ik slik water, ik adem water.

Toch maak ik mezelf licht, ga omhoog, de wereld wordt weer hoorbaar, de wind streelt mijn natte gezicht, de golven spatten schuim in mijn ogen. Ik draai me op mijn rug in het onrustige water, schuif het meisje zo op mijn borst dat ze kan ademen en de blauwe hemel ziet. Zo drijven we de Theems af, langs bakstenen voorgevels en houten boten bij de modderige oever.

Het kind hapt naar adem, hoest. Ze is misschien vier, vijf jaar, ik weet niet veel van kinderen, zelfs niet van mijn eigen kind. Samuel. Sam. Hij is dertien en wacht op me. Altijd al, hij wachtte altijd al op me. Ik was er nooit.

Ik begin te neuriën, 'La Mer', het grote, majestueuze loflied op de schoonheid van de zee. Fragmenten van de Franse tekst schieten me te binnen, al heb ik de taal van mijn vaderland sinds mijn achttiende niet meer gesproken. Maar nu komt hij terug.

Ik zing, en het hart van het meisje slaat geleidelijk rustiger, haar kleine longen werken, door de laag water en angst merk ik dat ze me vertrouwt. Ik houd haar vast en zwem op mijn rug met een arm in de richting van de oever en een kleine aanlegsteiger. Mijn kleren zijn zwaar van het water. Ik beweeg mijn benen als een kikker en mijn arm als een eenarmige bandiet.

'Alles komt goed,' fluister ik. Ik hoor Eddie in mijn hoofd antwoorden, duidelijk, alsof ze het in mijn oor zegt: 'Henri, je bent een waardeloze leugenaar. Dat is een van je sterkste kanten.'

Eddie is het beste wat me nooit is overkomen.

Ik stoot mijn schouder tegen de boei van de aanlegsteiger. Vlak bij ons is een ladder.

Ik pak het meisje om haar middel en til haar op. Ik duw haar met haar kleine voeten omhoog, hoger, ze krijgt houvast, haar voeten stappen uit mijn handen.

Dan volg ik haar, klauter uit de rivier, neem het uitgeputte kind, dat nog steeds vreselijk haar best doet om niet te huilen, op mijn arm en loop met haar langs gele, rode en grijze bakstenen huisjes terug naar de Hammersmith Bridge.

Het meisje klemt haar armen om mijn hals en verstopt haar gezicht tegen mijn schouder. Ze is heel licht en toch wordt ze steeds zwaarder terwijl ik verder loop en bedenk dat ik me nu echt moet haasten om bij Sam te komen. Ik moet naar hem toe. Ik moet. Mijn zoon wacht op school op mij.

Het stelletje staat nog steeds op de Hammersmith Bridge en houdt elkaar vast. De vrouw kijkt me met grote, dronken glanzende ogen aan, ze doet me denken aan Amy Winehouse met haar zwart omrande ogen en de suikerspin van haar op haar hoofd. De man zegt telkens weer: ‘Dat bestaat niet, ouwe, dat bestaat niet, je hebt haar echt te pakken gekregen, dat bestaat niet.’ Hij houdt zijn mobiele telefoon omhoog.

‘Hebt u alleen gefilmd of ook het alarmnummer gebeld?’ snauw ik tegen hem.

Ik zet het meisje neer. Ze wil mijn hals niet loslaten, houdt mijn nek omklemd, haar handjes grijpen in mijn natte haar, glijden erlangs.

Opeens overvalt de zwakte me en ik verlies mijn evenwicht. Ik kan me niet meer staande houden en tuimel op straat.

Het meisje gilt.

Iets groots, warm is opeens heel dicht bij mijn schouder. Ik zie een vertrokken gezicht achter een ruit en een zwarte motorkap, die het onderste deel van mijn lichaam opzij smakt, waarin het zonlicht reflecteert.

Mijn schaduw op het asfalt komt razendsnel naar me toe.

Er is een geluid als van een eierschaal die op de rand van

een porseleinen kopje kapotgeslagen wordt.

De pijn in mijn hoofd is snijvend, erger dan de diepe, felle steek als je te snel te veel ijs gegeten hebt.

Het wordt op slag stil. Dan smelt ik, ik versmelt met de grond. Ik zink dieper en steeds sneller, ik val in een zwart, trechtervormig meer dat direct onder het asfalt schuilgaat.

Uit de donkere diepte van dat trechtermeer kijkt iets omhoog, alsof het op me wacht. Boven me de hemel. Hij wijkt terug, stijgt hoog en hoger.

Ik zie het gezicht van het meisje boven me, met haar vreemd vertrouwde ogen die me verdrietig nakijken terwijl ik versmelt met het wegdek. De glans van de meisjesogen vermengt zich met het meer boven me terwijl ik oplos in het meer, oplos in het water.

Vrouwen en mannen verdringen zich om de rand van het meer, ze bedekken bijna het laatste restje blauwe hemel.

Ik hoor hun gedachten in mijn hoofd.

De vrouw in de Mini wilde nog uitwijken.

Het tegenlicht. Het moet het tegenlicht geweest zijn. Ze heeft hem niet gezien.

Ik dacht dat hij dronken was, zoals hij daar onzeker wankelend op straat viel.

Leeft hij nog?

Ik herken de bedelaar in zijn afgedragen smoking die de anderen opzij duwt en voor een ogenblik zie ik de hemel weer, die eindeloos mooie hemel.

Ik doe mijn ogen dicht. Ik zal even uitrusten en dan opstaan en verdergaan, ik kan nog net op tijd zijn. Als de namen worden afgeroepen zijn wij pas bij de V aan de beurt, Sam en ik, op de vader-zondag. V, van Valentiner, de achternaam van zijn moeder...

Beste papa,
We kennen elkaar niet, maar ik vind dat we dat moeten veranderen. Als jij dat ook vindt, kom dan op 18 mei naar de vader-zoondag van Colet Court. Dat is de jongensschool bij St. Paul's in Barnes, vlak bij de Theems. Ik wacht buiten op je.
Samuel Noam Valentiner

Sam, ik kom eraan. Ik moet alleen even bijkomen.

Iemand trekt mijn oog open. De rand van het meer is ver, ver weg, ver boven me. Een man roept over de rand van de trechter iets naar beneden. Hij draagt de overall van een ambulancebroeder en een goudkleurige zonnebril. Hij ruikt naar rook.

Ik zie mezelf weerspiegeld in zijn goudomrande brillen-glazen, mezelf en hoe mijn blik leeg wordt, glazig. Ik vang de gedachten van de broeder. Man, denkt hij. Niet doen, man. Niet doodgaan. Alsjeblieft. Ga niet dood.

Een lange, heldere toon trekt een rechte streep onder mijn leven.

Niet nu!

Niet nu! Het is te vroeg!

Het is

Het

De lange toon wordt tot een laatste paukenslag.

Ik spring.

DAG 15

Sam

14.35 uur. Samuel Noam Valentiner.

Bezochte patiënt: Henri M. Skinner.

Ik heb dat al veertien keer op die lijst geschreven. Maar elke dag moet ik het opnieuw doen, elke dag schuift Mrs. Walker het zwarte klembord naar me toe en schrijf ik in blokletters de tijd, mijn naam en de naam van de bezochte patiënt op het formulier.

Een regel boven mij staat: 'Ed Tomlin'. Ed Tomlin bezoekt mijn vader ook, altijd een paar uur voor mij, als ik op school zit. Wie is dat?

'Ik was er gisteren ook al,' zeg ik tegen Mrs. Walker.

'Ja, dat weet ik, liefje.'

De vrouw achter de receptie van het Wellington-ziekenhuis liegt. Ze herkent me helemaal niet. Leugens hebben een bepaalde trilling, ze klinken vlakker dan de waarheid. Op een naamplaatje op haar linkerborst staat haar naam in grote letters: SHEILA WALKER. Ze noemt me liefje omdat ze mijn

naam niet weet. Engelsen zijn zo, ze haten het om eerlijk de waarheid te zeggen, dat vinden ze niet netjes.

Aan Sheila Walkers lichaam kleven schaduwen uit vele jaren, dat zie ik, ik zie het bij de meeste mensen. Sommige hebben heel veel schaduwen, andere minder, kinderen nauwelijks. Als zij een schaduw hebben, komen ze uit landen als Syrië of Afghanistan en de schaduw groeit met hen.

Mrs. Walker was vaak verdrietig in haar leven. Ze merkt het heden amper op, omdat ze met haar gedachten nog steeds bij vroeger is. Daarom ben ik voor haar slechts een of andere jongen in een schooluniform die pijnlijk de baard in de keel heeft. Ze kijkt me aan en ze ziet misschien een strand en haar lege hand, die niet meer vastgehouden wordt.

Gisteren en eergisteren was ik er ook. En de dag daarvoor. En daarvoor elf dagen lang. Ik spijbel nu eens het ene, dan weer het andere uur, 's morgens, 's middags, vandaag is het Frans bij madame Lupion. Scott zei dat ik de uren die ik afwezig ben over alle vakken moet verdelen, dan valt het niet zo gauw op.

Scott McMillan is een specialist. In spijbelen, googelen, dingen doen die verder niemand anders doet, schaken, tekenen en docenten het bloed onder de nagels vandaan halen. Eigenlijk in alles. Hij is dertien, heeft een IQ van 152, kan ieder vreemd handschrift vervalsen en heeft een rijke vader die de pest aan hem heeft. Ik heb maar een IQ van 148, wat ons onderscheidt in 'geniaal' en 'bijna geniaal', of, zoals Scott zegt: '*Moi, le brainman, en toi, professor weetal, mon ami.*' Scott le brainman zit net in zijn Franse fase, na een periode Mandarijn en een dialect met klikgeluiden uit Afrika.

Ik ben ook dertien, een synestheet, oftewel een synnie-idioot, zoals veel jongens op mijn school me noemen, en ik heb een vader die sinds twee weken in een kunstmatig coma gehouden wordt. Dat is een soort langdurige narcose, alleen

heeft hij daarbij een kleine zuiger in zijn hersenen die de druk moet verminderen, een machine die voor hem ademt, een andere die zijn bloed koelt, en nog een die voor hem eet en pist. Vandaag wordt hij wakker gemaakt.

Op school weet niemand dat mijn vader in coma ligt, behalve Scott. Dat komt doordat ook niemand weet dat Steve, de man van mijn moeder, niet mijn vader is. Behalve Scott. En die zei een keer: ‘Man, je zou op slag in het middelpunt van de belangstelling staan als je het vertelde, je bent op z’n minst voor een gouden week de interessantste jongen op school. Denk er eens goed over na of je dat echt wilt laten schieten. Denk eens aan de meisjes!’

Dat slaat nergens op. Er zijn geen meisjes op onze school.

Scott en ik zijn de enige dertienjarigen van Colet Court die in de Mensa-club zijn opgenomen. Scott noemt de vereniging van hoogbegaafden de ‘dombo-club’. Mijn moeder zegt dat ik trots op mezelf moet zijn, want ik ben een van de slechts twee minderjarigen onder de negenhonderd ‘junior mensaan’ in Engeland, maar op commando trots zijn is zoiets als op een stuk aluminiumfolie kauwen.

Als ze wist dat ik hier was...

Misschien zou ze me afstaan ter adoptie. Misschien zou ze nooit meer met me praten. Misschien zou ze me naar een internaat sturen. Ik weet het niet.

‘Dank je, liefje.’ Sheila Walkers stem krijgt weer de gewone kleur als ze het klembord met de bezoekerslijst over de balie naar zich toe trekt en mijn naam in de computer invoert. Haar lange nagels tikken resoluut groen op het toetsenbord.

‘Je moet naar de tweede, Samuel Noam Valentiner,’ zegt ze nadrukkelijk. Alsof ik dat niet weet.

Op de tweede verdieping is de afdeling Intensive Care voor patiënten die in stilte en eenzaamheid verkeren. En die

daarom hierheen komen. Het Wellington-ziekenhuis, afdeling Neurologie. Het London Brain Centre. Zoiets als de NASA onder de hersencentra.

Sheila Walker geeft me een plattegrond op A4-formaat, hij ziet er precies zo uit als die van gisteren en eergisteren. Ze omcirkelt kordaat met een rode pen de plaats waar we zijn, 'hier', waar ik heen moet, 'daar', en wat de kortste weg is tussen die twee punten.

'Je moet die lift daar nemen en naar de tweede verdieping gaan, Samuel Noam.'

Mrs. Walker zou voor hetzelfde geld achter de balie van de ondergrondse kunnen zitten. 'Kensington rechts, alstublieft, blindedarm rechtdoor, lijkenhal bij de drankautomaat links. Nog een fijne dag, Mr. Samuel Noam Valentiner.'

'Fijne dag, mevrouw,' zeg ik, maar ze is me al vergeten.

De eerste dag ging mijn moeder mee. Toen we bij de lift stonden te wachten, zei ze: 'We zijn je vader niets schuldig, versta je? Helemaal niets. We zijn hier alleen omdat...'

'Ik snap het,' onderbrak ik haar. 'Je wilt hem niet zien. Dat heb je met jezelf afgesproken.'

'Waarom?' vroeg ze na een tijdje geërgerd. 'Waarom begrijp jij altijd alles, Sam? Daar ben je te jong voor!' Ze hield me de plattegrond voor. 'Sorry. Je vader maakt me gewoon gek. Ach, Sam.'

Ze was al boos geweest omdat ik hem stiekem gevraagd had of hij naar de vader-zondag van Colet Court kwam. 'Hij komt toch niet,' had ze gezegd.

Haar stem overspoelde me, in klank en geur, de geur van rozemarijn in de regen, bedroefd, gedempt. Ik besepte hoeveel ze op dit moment van me hield, ik merkte het aan het feit dat ik opeens kon ademen, echt ademen, zoals op de hoogste toppen van de wereld. De natte kluwen die anders in mijn borst zit, was weg.

Soms houd ik zoveel van mijn moeder dat ik wilde dat ik dood was, want dan zou ze eindelijk gelukkig zijn. Dan had ze alleen nog haar man Steve en mijn kleine broertje Malcolm. Ze zouden een echt gezin zijn, met vader, moeder en kind, en niet met vader, moeder, kind en mij, die knul die anderen nooit in de ogen kijkt, te veel sciencefiction leest en van een man is waar ze de pest aan heeft.

‘Luister,’ stelde ik voor. ‘Als ik bij hem blijf zo lang als ik wil, maar alleen, wacht je dan in de cafetaria op me?’

Ze nam me in haar armen. Ik begreep hoe graag ze ja wilde zeggen en hoe diep ze zich schaamde omdat ze dat wilde.

Mijn moeder was niet altijd zo. Er was een tijd waarin ze als fotografe werkte en naar oorlogsgebieden ging. Ze was nergens bang voor, voor niets en niemand. Maar toen gebeurde er iets, ik gebeurde, zoals een ongeluk, en alles werd anders. Nu probeert ze zo onopvallend mogelijk door haar eigen leven te glijpen. Alsof ze wil vermijden dat het ongeluk haar ontdekt.

‘Alsjeblieft,’ zei ik. ‘Ik ben bijna veertien. Ik ben geen kind meer, *maman*.’

Mijn moeder ging ten slotte naar de cafetaria en ik ging alleen naar de tweede verdieping, naar de man die mijn vader is omdat mijn moeder in een nacht, die ze ‘een pijnlijk moment’ noemt, met hem vrijde. Ze heeft me nooit verteld waar en waarom dat gebeurd is.

Sheila Walker kijkt me niet na als ik naar de lift loop die naar de tweede verdieping gaat.

Eerst moet ik een beschermende schort over mijn schooluniform aantrekken, mijn handen en onderarmen desinfecteren en een ovaal wit masker over mijn mond en neus schuiven.

De afdeling Intensive Care van het hersencentrum ziet er-

uit als een grote, felverlichte opslaghal. Langs drie lange wanden – A, B en C – staan bedden, en langs het plafond lopen gordijnrails met blauwe gordijnen waarmee ieder bed van de rest afgeschermd kan worden. Midden in de zaal is een verhoogd gedeelte met tafels met computermonitoren en regeltafels waar mannelijke en vrouwelijke artsen achter zitten die de monitoren observeren of telefoneren. Elke patiënt heeft een eigen verzorger of een eigen verpleegster. Het lijkt op een mensenopslagplaats, de comapatiënten hebben letters en nummers, geen namen. ‘A3, glucosedaling’, ‘B9 gegiteerd’. Niemand is nog een echt, compleet mens, ze zijn afwezig.

Mijn vader is C7 onder die afwezigen. Op de eerste dag was zijn hoofd aan de rechterkant geschoren en oranje van de jodium. Hij had brede, witte hechtpleisters op zijn gezicht die de slang van de beademing op zijn plek hielden, en zijn huid was blauw en groen en paars. De kleuren van macht, kracht en droom.

Toen ik die ruimte voor het eerst binnenging, was het alsof ik een bal van nat, vloeibaar beton inslikte, die bij iedere ademhaling hard werd in mijn buik. Die betonbal zit er nog steeds.

Ik zei al dat ik een synnie-idioot ben. Ik ervaar de wereld anders dan anderen. Ik neem klanken, stemmen en muziek waar in kleuren. De ondergrondse in Londen is grijsblauw, als een zadeltas vol messen. De stem van mijn moeder is zacht, zacht fluweel op een dichtgevroren meer, hij is violet. Mijn stem is op het ogenblik helemaal niets. Als ik bang ben, is hij lichtgeel. Als ik praat, is hij lichtblauw, als een jongensbypakje. Ik heb de baard in de keel en ik zou het liefst mijn mond houden tot het over is.

Mensen die weten wie ze zijn en wat ze kunnen, hebben groene stemmen. Donkergroene stemmen, groot en

kalm als een oud, wijs bos.

Voor mij hebben cijfers ook kleuren. De acht is groen, de vier is geel, de vijf is blauw. Letters zijn persoonlijkheden. Een R is agressief, een S is achterbaks, en de K is een stiekerme racist. De Z is heel hulpvaardig en de F een diva. De G is sterk en eerlijk.

Als ik een ruimte binnenga, weet ik welke emoties daar het sterkst leven. Als de schaduwen zo dicht en donker zijn als bij Mrs. Walker voel ik hoe zwaar het hart van de mens is. Ik ben gewoon niet in staat anderen in de ogen te kijken. Ik voel te veel van wat er diep vanbinnen verborgen ligt, en veel daarvan begrijp ik niet. Soms weet ik het wanneer iemand gaat sterven en dat maakt me bang. Dat had ik bij de huismeester van Colet Court en bij onze buurvrouw, Mrs. Logan.

Synesthesie werd vroeger ziekelijk genoemd. Ziekelijk schuchter, ziekelijk overgevoelig, en voor de familie is een dergelijk geval echt een kruis. Als kind schreeuwen ze aldoor, ze huilen snel en zijn ook voor de rest vreemd.

Als volwassene zijn ze vaak borderliner of schizofreen, ze zijn depressief, velen plegen zelfmoord omdat ze de wereld zoals zij die zien niet kunnen verdragen. Hypergevoelige jankballen. Als er pillen bestonden die daartegen hielpen, zou ik ze eten als Smarties.

Toen ik de eerste dag door de zaal van de afwezigen liep, bloedden hun zielen kleuren. Zoiets zie ik en ik zag het veel liever niet.

Bij die man in C7 voelde ik helemaal niets. Dat was vreemd. Ik voel nooit niets.

Maar het was echt zo. Hij was een vreemde die op zijn rug op een aluminium bed lag, roerloos. Om hem heen waren de schaduwen dicht. Maankleuren. Zijn ogen waren gesloten en er stroomde niets uit hem naar buiten. Dat niets stelde me

gerust, op een vreemde, nuchtere manier. Voorzichtig ging ik op de rand van het bed zitten. Nog steeds niets.

Ik was opgelucht. Als ik niets voelde, hoefde ik mijn vader niet langer te missen, dan kon ik ophouden aldoor aan hem te denken, dan kon ik ophouden overal naar hem te zoeken. Dan hoefde ik niet terug te komen. Dan zou mijn moeder vrede vinden.

En toen zag ik de scoubidou.

De scoubidou veranderde alles.

Mijn vader droeg een gevlochten plastic bandje om de pols van zijn vrije rechterarm. Het was donkerblauw, lichtblauw en oranje.

Ik had het twee jaar geleden gevlochten en hem cadeau gedaan. Per post. Mijn moeder zei dat hij het nooit zou dragen. Hij zou het in de vuilnisbak gooien. Ik geloofde haar, zoals gewoonlijk, al hoopte ik hardnekkig iets anders. Uiteindelijk dacht ik dat mijn vader was zoals ze hem altijd beschreef: hard, egoïstisch, onverschillig.

Maar hij draagt hem. Hij draagt mijn achterlijke, kinderachtige plastic armband in mijn drie lievelingskleuren nacht, zee en zomermorgen.

Hij draagt hem.

Ik weet niet hoelang ik daar zat en naar dat armbandje keek, dat ding van drie stuivers, dat alles veranderde. Ik weet alleen dat de afdelingsleider dokter Foss – ‘Noem me maar gewoon Fossy, mijn jongen!’ – op een bepaald moment naar me toe kwam, zijn hand vluchtig op mijn schouder legde en met zijn Britse, nasale stem zei dat mijn vader geluk had gehad. Zijn schedel was kapot, maar zijn hersenen hadden geen last meer van de druk van de zwelling, en de grote hersenschors was nauwelijks beschadigd.

Toevallig kwam God voorbij en blafte: ‘Valentiner, geloof Fossy-boy maar niet. We zullen je vader nog een paar keer

moeten opereren en pas daarna kunnen we zien hoeveel we verkeerd gedaan hebben.’

God heet dokter John Saul. Hij ziet eruit als een Viking met zijn blonde haar. Hij heeft de brede schouders van een roeier en een baard. Hij is de chef van de NASA, het London Brain Centre dus. Als hij de intensive care met de afwezigen binnenkomt, houden alle verpleegkundigen en vrouwelijke artsen even hun adem in. Er hangt een zilveren koelte om hem heen, als een onzichtbare mantel. Ze hopen allemaal dat hij wonderen volbrengt. Ze noemen hem heimelijk God, want hij weet alles. Ook dat ze hem God noemen.

Dokter Foss, in zijn groene ribbroek, zijn okergele sokken, zijn parse ruitjeshemden en zijn club-bretels is zijn heilige geest. Zijn haar zit in hetzelfde model als dat van John Cleese, hij drinkt elke middag een halfuur thee en speelt daarbij spelletjes op zijn smartphone die in een Schots geruit hoesje zit.

Na het eerste ziekenhuisbezoek zat ik 's nachts met Scott te skypen terwijl mijn moeder met haar man Steve seks had. Mijn broer Malcolm was bang dat hij weer een nachtmerrie zou krijgen en wilde per se bij mij blijven. Toen hij in slaap viel, daalde zijn geest een lange stenen trap af in de duisternis. Ik hoorde zijn voetstappen. Maar vergeleken met mijn vader was hij dicht, heel dicht bij de oppervlakte nog steeds te voelen.

Ik vertelde Scott dat mijn vader ‘weg’ was. Scott zat op de wc. De McMillans hebben meer wc's in hun villa dan het rijtjeshuis van mijn moeder Mariefrance kamers heeft. Wij wonen in Putney. Scott in Westminster. Putney is Swatch. Westminster is Rolex.

We googelden op trefwoorden ‘schedelbasisfractuur’, ‘kunstmatig coma’ en ‘hersenschors’. Of liever gezegd: Scott googelde, ik zat in het donker voor me uit te staren en luis-

terde naar zijn vliegensvlugge getyp. En naar Malcolms diepe ademhaling.

Ik dacht aan de scoubidou. En dat ik mijn vader onder het schuimtapijf van verdovende middelen niet had gevoeld.

‘Wauw. Michael Schumacher had ook hersenletsel en heeft in een kunstmatig coma gelegen,’ vertelde Scott. ‘Als mensen er niet meteen aan sterven, dan...’

‘Hou je kop.’

Als hij het niet uitsprak, zou het niet gebeuren. Het mocht gewoon niet gebeuren. Niet nu. Niet zo.

‘Natuurlijk wil je dat niet horen. Maar je moet. Of wil je dat ze tegen je liegen? Ze liegen altijd tegen ons, eerst omdat we kinderen zijn en daarna omdat we geen kinderen meer zijn.’ Scott haalde diep adem. ‘Dus, luister naar le brainman. In de hersenschors zit de persoonlijkheid. Als die kapot is, ben je een kasplant. Of krankjorum. Het kan zijn dat je vader wakker wordt en krankjorum is, dat hij opeens amok maakt. Of zichzelf vermoordt. Of jou. Of hij denkt dat hij iemand anders is. Sommige mensen komen terug en kunnen opeens allerlei dingen.’

‘Dingen?’

‘Ja, aura’s zien, Tibetaans spreken of gedachten horen.’

Ik vertelde hem niet dat ik twee van die drie dingen soms ook kan.

Hij zat weer te typen, mompelde: ‘Aha. Je moet zijn hand vastpakken. Als hij die drukt, is hij er nog.’

Malcolm draaide zich zuchtend om in mijn bed. Ik voelde hem heel duidelijk, hoewel hij sliep en droomde. Maar mijn vader... Mijn vader was op een plaats aan de andere kant van de dromen.

‘Waar zou hij dan anders zijn?’ vroeg ik Scott.

‘Super,’ mompelde hij in plaats van antwoord te geven. ‘Ik ben op een zelfhulpforum van mensen beland die in een co-

ma God en zo hebben ontmoet.’

‘En zo? Wie dan “en zo”? Elvis?’

We lachten. Opeens viel er licht in de wc waar Scott zat te skypen. ‘O shit, mijn vader!’ zei hij. En weg was hij. Ik bleef in het donker achter mijn bureau zitten.

Als hij je hand drukt, is hij er nog.

Ik moest uitvinden of mijn vader er nog was. Ik moest.

Nadat mijn moeder gevrijd had met haar man ging ze naar Malcs kamer om hem welterusten te zeggen, zoals elke avond. Toen ze hem niet in zijn bed vond, klopte ze bij mij, droeg mijn slaapdronken broertje naar zijn eigen bed en kwam daarna terug.

‘Sam, ik onderteken de onbeperkte bezoekpermissie voor jou niet. Ik wil niet dat je aldoor naar het ziekenhuis gaat. Je moet je op je tentamens concentreren, begrepen? Dat is nu het belangrijkste. Als je over een paar weken nog eens naar hem toe wilt, prima, daar valt over te praten.’

Mijn moeder betaalt bijna negentienduizend pond per jaar voor Colet Court. Het is mijn schuld dat ze weinig geld heeft en ongelukkig is. Maar ik dacht alleen aan de scoubidou en zei: ‘Oké.’

‘Je vader heeft zich nooit iets van je aangetrokken. Het is niet nodig dat jij je nu iets van hem aantrekt. Dat klinkt hard, Sam, maar het is voor je eigen bestwil, begrijp je? Anders word je alleen maar nog meer teleurgesteld.’

‘Oké,’ zei ik weer.

Wat moest ik anders zeggen? Ik wist eindelijk waar mijn vader was. In c7. Ik wist dat hij mijn scoubidou droeg. Ze had zich in hem vergist. Of mij verkeerd geïnformeerd over hem?

In ieder geval zou ik er weer heen gaan.

Om in zijn hand te knijpen.

Tot hij terug kneep.